UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED TRI-WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND McGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year $4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, заінкорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня міститься в Українськім Робітничім Домі, на розі вулиць Причард і МекГреґор, у Вінніпеґу, Ман.

Передплата на рік $4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ДЕСЯТИРІЧЧЯ ПОЛЬСЬКОГО НАЇЗДУ НА РАДЯНСЬКУ УКРАЇНУ.

З першою половиною місяця травня минає саме десять років з того часу, як польська буржуазія кинула свої війська на землі Радянської України. На 6 травня Київ був вже в руках розбещеної польсько-шляхетської салдатески. Вогнем горіли села, спалені палячами Пілсудського, робітничо-селянською кровю залиті були вулиці й майдани.

Отих палячів і горлорізів спровадили на Радянську Україну петлюрівці, вони то в союзі з військами польської шляхти з вогнем і мечем кинулися на селянсько-робітничу Україну, вимордовуючи трудящих, спалюючи їхнє майно. Отих наїздників на Радянську Україну вітали члени контрреволюційної "Спілки Визволення України", вітав їх самий найпередовіший її ватажок, Сергій Єфремов і його собрати петлюрівської черні.

Польська шляхта, вигендлювавши Західню Україну від тих самих знаменних "визволителів", які зараз обєднуються в партії УНДО, здушила національно-революційний рух західньо-українських селян і робітників, загарбуючи в свої руки Галичину. Затягнувши петлю на українських трудящих Західньої України, польська шляхта зараз зразу закинула неситим оком поза кордони Збручу, з зазіханням загарбати ще землі Радянської України та уярмити її трудяще населення.

Польські імперіялісти постановили захопити Правобережжя, себто українські землі по правий бік Дніпра й прилучити їх до своєї Річипосполитої "як законну польську землю". Оті зазіхання польських імперіялістів найшли дуже ревних помагачів в петлюрівщині, та її УНР-івському уряді. На спілку з Пілсудським петлюрівці склали договір, у якому вони дали не тільки свою згоду на вмаршування армії Пілсудського на землі Радянської України, а зобовязалися ще й самі усіми своїми військовими силами вирушити з польськими збройними кольонами на громлення селян і робітників Радянської України. Петлюрівський уряд, підписуючи угоду з польськими імперіялістами, признав за польською шляхтою право на прилучення до Річипосполитої Польської землі правобережної України. Зазначити ще слід, що петлюрівський уряд признав за польською шляхтою так само право на власність усіх українських земель Галичини, "як законні польські землі".

Самий же гетьманець Шелухін, відмежовуючись свого часу від петлюрівсько-польського договору з 1920 року, писав:

"При допомозі договорів Петлюри з поляками 21 і 24 квітня 1920 року українськими силами, кровю й коштами відбудувалася Польща в межах 1772 року, принаймні з українською територією в 162 тисяч квадратових кільометрів і з можливостями дальшого поширення до меж з 1772 року. Цей договір перекорює військові походи Петлюри на Україну й пролиття української крови на походи для повернення польським поміщикам та капіталістам їхніх маєтків і для реставрації стародавнього польського панського владання українським народом з поверненням його до стану бидла".

Польські імперіялісти, а з ними й імперіялісти західньоевропейських країн, підбадьорені петлюрівцями, сподівалися, що тією війною проти Радянської України їм вдасться зламати раз на все силу пролетарської держави й розграбити й поміж себе, уярмити українських трудящих. Масові розстріли селян і робітників, карні експедиції, арешти й терор по містах та селах, руйнування мостів, залізничих станцій, фабрик, заводів, що являлися вже власністю робітників і селян — ось це "національне визволення", що його несли війська польської шляхти й петлюрівські янічари. Хотіли визволити Радянську Україну від селян і робітників, а віддати її поміщикам, фабрикантам, банкирам капіталістичних країн.

Та не склалося так, як бажали петлюрівські й інші жовто-блакитні гендлярі. Ударний наступ Червоної армії, підтриманий масовими селянськими повстаннями, завдав велику поражку наїздникам, розторощивши вщент їхні бандитські військові загони. Радянська Україна силою своєї непереможної Червоної армії визбулася знов отих польсько-петлюрівських катів, що готовили її загладу.

Здавалось би, що петлюрівські найманці й польські імперіялісти, отримавши добру научку від Червоної армії та повстанчих робітничо-селянських загонів, залишуть пляни збройного нападу на Радянську Україну. Так ні. На недавньому суді контрреволюційної "Спілки Визволення України" в Харкові виказали самі підсудні петлюрівці, що збройний напад на Радянську Україну готується далі, далі плянують усі контрреволюційні шаповалівсько-петлюрівські зграї на спілку з імперіялістичними генеральними штабами розподіл Радянської України між польську шляхту і німецьких фабрикантів.

Та на кордонах Радянської України вже стоїть міцна й непоборна армія, бережуть батьківських земель самі трудящі Радянської України, а з ними стануть на оборону пролетарської батьківщини цілого Радянського Союзу, усі трудящі світу.

Пролетарі світу пильно слідкують за діянням імперіялістичних ватажків й готуванням збройного нападу на робітничо-селянську країну. Пролетарі усіх країн теж зброять свої боєві загони, гартують свою силу і в слушний час посилять оборончий вал навколо Радянського Союзу перед імперіялістами.

ЮВІЛЕЙ

Стаття харківського "Комуніста", написана вождом червоно-армійської кінноти тов. С. Буденним в день 10-тиріччя освободження Радянської України від білопольських і петлюрівських наїздників.

Цього року 25 квітня нам доводиться відзначати своєрідний "ювілей". 10 років тому 25 квітня 1920 р. почався наступ польської армії на Україну й Радянський Союз.

Наступ Польщі йшов під гучним гаслом "славної боротьби за волю народів", як про це сповіщав Пілсудський, тоді ще "соціяліст", у своїй широкомовній відозві до людности України. Відозва обіцяла передати керування Україною "справжньому" українському урядові й передати охорону України "легіонам отамана — генерала Симона Петлюри".

"Начальник держави" маршал Пілсудський і отаман генерал Петлюра! Петлюра і контрреволюція і бандитизм! Петлюра, Пілсудський і СВУ! Ось одна лінія за ці 10 років. Радянське будівництво, відновлення та реконструкція народнього господарства й соціялістична п'ятирічка — ось друга лінія віх за ці самі 10 років. "Хто кого?" — історичне питання, що його поставив Ленін — розв'язується на нашу користь. Мрії Пілсудського й буржуазно-шляхетської зграї створити "велику демократичну Польщу", клясова ненависть польських поміщиків і капіталістів до радянської держави, реакційність католіцизму — усе це використав західньо-европейський капітал, насамперед французький, щоб відгородити себе від більшовизму, який іде зі Сходу й загрожує перевернути шкереберть увесь їхній гарадз. Польща мала бути за буфер, за армію прикриття Західньої Европи.

Через увесь 1918 і 19 рік Франція гарячково формувала в себе польські легіони, постачала їм усе потрібне й поквапно відряджала до Польщі. Ще з березня 1919 року у Польщі працювала французька військова місія з генералом Жанмесом на чолі. На лютий 1920 р. кадри французьких інструкторів у Польщі становили вже 892 офіцери (у тому числі 37 генералів та полковників), і понад 2,000 унтерофіцерів. Буржуазна Польща набирала сили.

Зрадництво "української директорії" з дрібним політичним авантуристом Петлюрою на чолі, що продала Західню Україну Польщі, а всі українські залізниці та всякі підприємства — групі французьких капіталістів, ще більше підсилило Польщу. Франція її підігрівала, і вона тепер прагнула створити "велику Польщу" в межах кордонів 1772 року.

Плян війни, що його розробили поляки за активної участи "закордонної технічної допомоги" мав почати здійснюватися "київською операцією". Наказа почати цю операцію 25 квітня Пілсудський дав ще 17 квітня. Цей наказ від 17 квітня 1920 р. був таємною, але справжньою відповіддю на наші тричі зроблені пропозиції про мирні перегори. Наказ цей був даний, не зважаючи на те, що Польща 27 березня дала свою згоду перейти до мирних переговорів.

25 квітня почався польський наступ, почалася війна. 6 травня наші частини мусіли залишити Київ.

"Ця війна являє собою одну з ланок довгого ланцюга організованого опору міжнародньої буржуазії". "Вона є новою спробою міжнародньої буржуазії задушити Радянську Росію, скинути радянську владу хоч би тут що, першими ліпшими способами".

Ось як оцінював тоді цю війну Ленін.

— "Раз діло дійшло до війни — всі інтереси країни й її внутрішнє життя треба підкорити війні" — тільки за такої умови, казав Ленін, ми зможемо перемогти. І ми перемогли.

Війна з білополяками показала, яка велика вага нашої клясової політики, політики розшарування селянства, що живе у надфронтовій смузі, радянізації районів, що їх займає Червона армія, та правильної національної політики. Розшарування села й втягнення до боротьби з петлюрівщиною та махновщиною сільської бідноти правильна політика щодо середняка — ось що забрало грунт із-під ніг контрреволюції та бандитизму і прискорило ліквідацію їх. Справа СВУ — найкраща ілюстрація наслідків цієї роботи.

Перша кінна армія, що зробила тисячокілометровий похід з Південного на польський фронт, перша зустріла не польську армію, а великі куркульські банди петлюрівської орієнтації. Цими бандами керувала рука польських штабів, вони були діяльними помічниками польської армії. І навпаки, після прориву польського фронту та підчас дальшого руху на північний захід, наша армія, завдяки правильній національній і клясовій політиці, мала всяку підмогу від сільської бідноти України, Галичини та Польщі.

Кінець громадянської бідноти, ліквідація бандитизму, відбудування й початок реконструкції всього народнього господарства СРСР та досягнені успіхи в ньому, наша незмінна політика миру дали нам змогу підійти до плянового соціялістичного будівництва промисловости й сільського господарства.

Тепер по цілім капіталістичнім світі блукає ще одна примара — примара нашої соціялістичної пятирічки. Вона викликає в капіталістів паніку. Ужито всіх заходів, щоб зірвати наше будівництво, але голіруч нас взяти не пощастить. Це теж розуміють капіталісти. Тому натискують усі кнопки та пружини, щоб втягти нас у війну або нацькувати на нас війною інші держави.

Хто на нас нападе? Хто буде і хто може проти нас воювати?

Англія вірна своїй завсідній політиці загребати жар чужими руками. Франція з нами не сусідить і своїх людей жалує, та й небезпечно їх досилати. Німеччина сама у великій скруті і її господарські інтереси двояться—між нами й буржуазними державами. Інші "великі", напіввеликі" та малі держави, так само зацікавлені, щоб на нас напався хтось інший. Залишаються тільки держави, що сусідять з нами, і серед них—Польща.

Усі ці лімітрофи, а таксамо й Польща та Румунія живуть тільки з тієї фінансової допомоги, що і мають від "великих" держав, отже дуже залежать від своїх панів. Їхні армії підтримуються й розвиваються за керівництвом і коштами тих самих "великих" держав, найбільше Франції та Англії. Устаткування і створення військової промисловости, переозброєння, спорудження й створення мобілізаційних запасів — усе це робиться за допомогою Англії та Франції. Устаткоєує військово-морські бази та порти в Румунії, і створює військово-морську фльоту — Антанта, і т. д., і т. д. Усе це робиться проти нас, а не проти когось іншого.

Усі заходи, щоб помирити Польщу з Німеччиною, що є в стані запеклої й довгочасної митової війни, також походять від тих самих держав і мають забезпечити тил Польщі на випадок війни з нами. У Німеччині деякі видатні особи навіть порушують питання про просте обєднання Німеччини з Польщею проти нас за умов повернути Німеччині Ґданський коридор і саме Ґданське, давши замісць цього Польщі території СРСР.

Усі намагання Англії срямовані повсякчасно до того, щоб створити бльок Надбалтицьких держав, на чолі якого стоятиме Польща. Про це що-сили дбає й сама Польща, а надто її генеральний штаб, і маємо всі підстави вважати, що воєнні угоди між цими державами існують. Так само енергійно готуються створити єдиний фронт усіх европейських держав проти нас.

До свистопляски навколо СРСР замішався нарешті й сам "богів заступник"—папа римський, що оголосив у XX віці хрестовий похід проти нас. Мало втішні успіхи цих заходів усім відомі. Але характеристичне й те, що в фашістській Польщі, де справді утискують православну церкву, полковницький уряд "пілсудчиків" бере в цьому діяльну участь. Польщі ця кампанія "хрестового походу" була дуже підходяща, щоб далі обробляти громадську думку проти СРСР і за потребу можливої війни з нами.

Така сама дивовижна й кампанія цькування нашого Союзу, що зчинилася в Польщі з приводу справи СВУ. Ця організація, що ставила за свою мету перетворити Україну на аграрну підмандатну територію польського фашізму, — геть провалилася. Зрозуміло чому в Польщі заскиглили й роздмухують усяку брехню, начеб то в нас нищать вчених та освічених працівників тощо. Адже, провалилася певна підпора польського фашізму.

Провал СВУ завдав рішучого удару контрреволюційній західньо - українській буржуазії та петлюрівщині, що їй уже після цього не пощастить очуняти. Ворогам нашим надалі важко буде знайти грунт у нас.

У всіх цих кампаніях можливість війни пояснюють звичайно тим, що треба боронитися проти нас, бо ми, мовляв, готуємося напасти на "демократичні" буржуазні европейські держави. Навіть нашу пятирічку тлумачать саме з цього погляду. При цьому певно визначається, що коли здійснена буде пятирічка, боротьба проти рад буде дуже важка. Отже, мовляв, треба поспішати.

І справді Польща озброюється гарячковим темпом. Військовий бюджет рік-у-рік більшає. У світлі всіх цих і подібних до них подій та діл, яка лицемірна здається перша заява польського міністра закордонних справ Залеського, що "ми" (Польща) не хочемо ані одного кроку нової території". "Польща не візьме участи ні в якій військовій авантурі і хоче залишатися й надалі чинником миру та ладу"....

Хто з серйозних людей не знає, що саме напередодні імперіялістичної війни 1914—1918 років найбільше говорилося пацифістських слів, що запевняли у надзвичайному миролюбстві. Хіба ж ми не памятаємо, що напередодні 25 квітня 1920 р. ця сама Польща згодилася почати з нами переговори про мирне врегулювання всіх справ, а замісць переговорів розпочала наступ. Хіба ж це секрет, що за спиною Польщі та інших сусідніх з нами держав стоять Франція з Англією і що з їхніх коштів живе Польща? Хіба ж Франція та Англія не штовхнуть Польщі в слушний момент на війну проти нас? Хіба між ними немає воєнної згоди? Усе це було, є і всім добре відомо. І голосні пацифістські слова потрібні лише, щоб приспати чуйність робітництва та найбіднішого селянства, які деладі революціонізуються, щоб за димовою завісою цієї брехні підготувати новий наступ.

Пролетаріят України й цілого СРСР на день теперішнього "ювілею" повинен ще раз згадати, вдуматися в минулі роки й зробити відповідні практичні висновки. Ми не хочемо війни. Ми, яко мога силкуємося ухилитися від будь якої війни, навіть "поганенької", як от події на Далекому Сході. Ми незмінно й неухильно провадимо політику миру. Та нападати на нас збройними силами, відривати нашу територію, зривати наше соціялістичне будівництво, зривати виконання нашої пятирічки — ми нікому не дозволимо!

Увесь пролетаріят, трудящі та вся радянська громадськість повинні докласти всіх сил, усієї енергії, всього ентузіязму, на успішне та найшвидше здійснення пляну великих соціялістичних робіт — пятирічки. Пятирічка — ось навколо чого скупчені всі наші завдання. Пятирічка з її зростанням могутньої індустрії, ось що збільшить обороноспроможність нашої держави.

Червона армія вартує наші кордони. Червона армія забезпечує спокійне соціялістичне будівництво. Тому на цей день ми повинні ще раз притягти увагу всієї нашої радянської громадськости до Червоної армії й організуючи свої сили навколо партії та влади, брати активну участь у роботі масової громадської організації, що допомагає піднести обороноспроможність нашого Союзу — ТСО-Авіяхему.

Хай живе Радянська Україна!

С. Буденний.

БОЛГАРСЬКІ ПРОЛЄТАРІ ГАРТУЮТЬ СВОЮ СИЛУ.

Кривавий фашістський уряд Цанкова довів Болгарію до небувалого господарського занепаду. Число безробітних у промислових містах перейшло за 150 тисяч. Порівнано до 1927 року заробітна платня болгарських робітників знизилась більше ніж на половину. Навіть буржуазія примушена визнати, що становище безробітних жахливе.

Голод, що зростає і велике пригнічення капіталістів, поміщиків та жандармів, спонукає робітників і трудових селян Болгарії на жорстоку боротьбу з фашістським урядом. Нещодавно закінчився страйк тютюнників, за ним вибух страйк текстільників.

Селянський революційний рух розгортається надто широко. У всій Болгарії було успішно проведено кампанію за участь болгарських селян на Всеевропейському селянському конгресі (з'їзді).

Фашістський уряд кидає до тюрем всіх тих, хто хоч одним словом виявить своє невдоволення з влади. Фашісти топлять у крові революційний рух робітництва і трудового селянства.

За останні дні у Болгарії заарештовано 316 комуністів, що їх обвинувачують в організації змови. Секретар Центрального Комітету Болгарської запільної комуністичної партії Стоянов на суді говорив, що заарештованих робітників охоронка нелюдськи катує. Стоянова катували 13 разів.

Не дивлячись на шалений розгул терору, болгарська комуністична партія провадить величезну роботу серед пролетаріяту та трудового селянства.

Комуністи організують протифашістські збори і демонстрації. Героїчно бореться болгарський комсомол.

Кам'яні мішки фашістських вязниць, тортури і смертні вироки безсилі здушити боротьбу працюючих Болгарії.

Революційні виступи робітників і трудових селян Болгарії зміцнюються щодня, щочасу.

ВДАРИТИ ПО ПЕТЛЮРІВЩИНІ І ВСІЙ КОНТРРЕВОЛЮЦІЙНІЙ ЗГРАЇ В КАНАДІ.

Пролетарський суд в Харкові, на якому судили контрреволюційну петлюрівську "Спілку Визволення України" викрив аж до наготи гендлярські пляни петлюрівщини, що, ховаючись за гасла "самостійності й незалежності України", на ділі ж змагають спродати Радянську Україну міжнародньому капіталові. Петлюрівці і всі ті "визволителі" віддали вже землі Західньої України польській шляхті, яка збиткується зараз над українськими трудящими, запаковуючи їх в тюрми й вимордовуючи їх на їхній власній землі. Те саме намагаються усі петлюрівські, ундівські, шаповалівські й інші контрреволюційні організації зробити з Радянською Україною.

З того часу, як воєнний похід петлюрівців на спілку з білополяками в 1920 р. розгромила Червона армія й трудящі Радянського Союзу, усі контрреволюційні загони петлюрівщини, шаповалівщини, гетьманщини й прочих білогвардійців, розбились вдруге по усіх імперіялістських країнах й заняли поліцейські та дефензивні пости, в яких провадять далі свою чорну роботу, скеровану вже не тільки проти трудящих Радянської України й цілого Радянського Союзу, але усі діла отих наймичат капіталу є спрямовані на здавлення революційного руху усього робітництва й бідняцького фармерства.

Для більшого замазання своєї чорної протиробітничої роботи дефензивного характеру, уся контрреволюційна зграя петлюрівців, шаповалівців, гетьманців ховається й надалі за патріотичні гасла "соборности та самостійности" України, так само як і скривала за ті самі гасла свої гендлярські справжні наміри так звана "Спілка Визволення України", яку зараз засудив пролетарський суд в Харкові.

На оті гасла повні обману й шахрайства контрреволюційних петлюрівських зграй дається ще зловити певне число українських робітників і робітниць в Канаді, які по своїй несвідомості заповняють контрреволюційні гнізда жовтоблакиті. Їх треба освідомити й відтягти з тих кублів зради й гендлярства українськими трудящими та їхньою батьківщиною. Усі свідомі робітники й робітниці мусять повести посилений наступ на контрреволюційні табори. Боротьба йде не за переконання спродажніх, дефензивних верхів, а за відтягнення від них самих низів. На низове членство контрреволюційної петлюрівщини, шаповалівщини й гетьманщини треба повести зміцнений наступ, викриваючи перед ним справжню чорну роботу їхніх верхів, вказуючи й заразом, що усі українські трудящі Канади повинні обєднатися в робітничо - фармерських організаціях, і зєдиненим фронтом йти боротьбою за краще майбутнє.

Розяснювальною працю за відтягненням низів з петлюрівських, шаповалівських й інших контрреволюційних організацій треба повести скрізь, де тільки находяться робітники, робітниці й бідняцькі фармері.

Йдете на малий часочок зїсти ваш лонч, говоріть про чорну роботу петлюрівщини, викривайте її діла, переконуйте тих, що по своїй несвідомості ще за нею потакують. Бачите гурток робітників, робітниць чи бідняцьких фармерів на стріті, біля контрреволюційних гнізд, домів—йдіть поміж їх й там навязуйте бесіду з ними й скажіть їм усю правду про верхи, що горлають з повного рота за "самостійність та соборність" України. Заходіть до мешкальних хат тих українських трудящих, які стоять ще здалека від робітничого руху, а то й є проти його. Вияснюйте їм усю ту істину клясової боротьби, говоріть їм про причину безробіття, вказуйте їм, як боєві робітничі організації змагають до усунення того жахливого стану, щоб поправити життя трудящих на ліпше.

Кличте усіх робітників, робітниць та бідняцьких фармерів до Українських Робітничо-Фармерських Домів на місцях, знайомить їх з вашою роботою, втягуйте їх в члени українських робітничо - фармерських організацій, збільшуйте ними лави боєвого робітництва.

Від цієї боєвої офензиви, від того організаційного наступу за послаблення сили та відтягнення низового членства з контр-революційного табору, а приєднання членів для українських робітничо-фармерських організацій, не сміє ніхто відказатися.

В НАСТУП ГІДЕМО ВСІ!

ПОГРОМ ІНВАЛІДІВ В РУМУНІЇ.

Дня 11 квітня ц. р. в Букарешті в Румунії відбувся краєвий зїзд воєнних інвалідів, по зїзді кількатисячна демонстрація інвалідів вулицями міста. Як повідомляють, інваліди-демонстранти пішли до королівської палати, щоб вручити петицію в справі їхнього важкого матеріяльного положення. Але перед палатою румунська поліція заступила дорогу демонстрантам і стала бити інвалідів. Демонстранти таки дальше йшли напором. Тоді поліція ужила зброї до масакри демонстрантів, наслідком чого кількох демонстрантів убито, кількадесять є важко поранених.

МАСОВІ РЕВІЗІЇ Й АРЕШТУВАННЯ.

Останніми днями прокотилися по цілій Польщі, а зокрема на західніх українських землях, правдива повінь ревізій і арештувань серед свідоміших робітників і селян. Немає дня, щоб газети не повідомляли про масові арештування робітників, або про ревізії в робітничо-селянських організаціях. У Варшаві, на Волині і в інших місцевостях начисляють цілі сотки арештованих.

КОМУНІСТИЧНИЙ ПРОЦЕС У ЛЬВОВІ.

Дня 11 квітня ц. р. відбувся перед судом присяглих у Львові процес проти В. Балицького студента університету та В. Гуцала. Акт обвинувачення закидував їм державну зраду за поширювання комуністичних відозв і летючок між населенням. На розправі одначе цеї провини їм не доказано і обидвох обвинувачених звільнено од вини й кари.